

Fremsat den 15. december 2016 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som senest ændret ved lov nr. 1561 af 13. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 e, stk. 3, udgår »nærmere«.
2. I § 9 h, stk. 7, ændres »§ 9 g, stk. 4,« til: »§ 9 g, stk. 3 og 4,«.
3. I § 9 m, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-12, eller stk. 10« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 10, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt.«.
4. I § 46, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 9 a,«: »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13,«.
5. I § 46 a indsættes som stykke 8:
»Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.«
6. I § 52 a, stk. 4, indsættes efter 2. pkt.:
»Udlændingenævnets formand har udover retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år.«
7. I § 52 b, stk. 1, nr. 1, ændres »§§ 9, 9 d og 9 f« til: »§§ 9, 9 d, 9 e og 9 f«.
8. I § 52 b, stk. 1, nr. 2, udgår », med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne«.
9. I § 52 b, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f« til: »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e og § 9 f«.
10. I § 52 b, stk. 1, nr. 6, ændres »§§ 25 a-25 c« til: »§§ 25 a og 25 b«.
11. I § 52 b, stk. 1, indsættes efter nr. 10 som nye numre:
»11) Afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter §§ 4-4 c, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans.
12) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15.
13) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.
14) Afgørelser efter § 42 a, stk. 10 og 11.«
Nr. 11-12 bliver herefter nr. 15-16.
12. I § 52 b, stk. 2, indsættes som nr. 8 og 9:
»8) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13.
9) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.«
13. I § 52 b, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1« til: »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, eller § 9 e«.
14. I § 53, stk. 6, ændres »jf. dog stk. 8-12« til: »jf. dog stk. 8-14«.
15. I § 53 indsættes efter stk. 7 som nye stykker:
»Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passes vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt., kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Stk. 8-14 bliver herefter stk. 10-16.

16. I § 53 a, *stk. 1*, indsættes som nr. 7 og 8:

- »7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passes vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.«

17. I § 53 a, *stk. 2, 4. pkt.*, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, nr. 1-6,«.

18. I § 56, *stk. 1 og stk. 3, 1. pkt.*, ændres »8-12« til: »8-14«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. marts 2017.

§ 3

Stk. 1. § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 2. § 1, nr. 7-9, 11, 13 og 16, finder ikke anvendelse for klager, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Udvidelse af Udlændingenævnets kompetence
 - 2.1. Udlændingenævnets kompetence i dag
 - 2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.3. Opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovoprovinser
 - 2.3.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelser til udlændinge fra kosovoprovinser
 - 2.3.2. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Opholdstilladelser på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet
 - 2.4.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelser på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Tyrkiet
 - 2.4.2. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Opholdstilladelse på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-34/09 (Zambrano)
 - 2.5.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelse på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-34/09 (Zambrano)
 - 2.5.2. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Visumsager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans
 - 2.6.1. Beskrivelse af visumsager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans
 - 2.6.2. Den foreslåede ordning
 - 2.7. Betaling af gebyrer for at indgive ansøgning
 - 2.7.1. Beskrivelse af sager, hvor der skal betales gebyr for at indgive ansøgning
 - 2.7.2. Den foreslåede ordning
 - 2.8. Identitetsfastlæggelse
 - 2.8.1. Beskrivelse af sager om identitetsfastlæggelse
 - 2.8.2. Den foreslåede ordning
 - 2.9. Tilbagejsetilladelser
 - 2.9.1. Beskrivelse af sager om tilbagejsetilladelser
 - 2.9.2. Den foreslåede ordning
 - 2.10. Laissez-passer
 - 2.10.1. Beskrivelse af sager om laissez-passer
 - 2.10.2. Den foreslåede ordning
 - 2.11. Afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser
 - 2.11.1. Beskrivelse af sager om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser
 - 2.11.2. Den foreslåede ordning
3. Udvidelse af Flygtningenævnets kompetence
 - 3.1. Flygtningenævnets kompetence i dag
 - 3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 3.3. Opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år
 - 3.3.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år
 - 3.3.2. Den foreslåede ordning
 - 3.4. Identitetsfastlæggelse for så vidt angår asylansøgere
 - 3.4.1. Beskrivelse af sager om identitetsfastlæggelse for så vidt angår asylansøgere
 - 3.4.2. Den foreslåede ordning
 - 3.5. Tilbagejsetilladelser
 - 3.5.1. Beskrivelse af sager om tilbagejsetilladelser
 - 3.5.2. Den foreslåede ordning
 - 3.6. Laissez-passer
 - 3.6.1. Beskrivelse af sager om tilbagejsetilladelser
 - 3.6.2. Den foreslåede ordning
4. Udvidelse af kategorien af visumsager, der aktivt skal påklages til Udlændingestyrelsen
 - 4.1. Gældende ret
 - 4.1.1. Kompetencedeling på visumområdet
 - 4.1.2. Sagsbehandling af visumansøgninger
 - 4.1.2.1. Sagsbehandling på danske diplomatiske og konsulære repræsentationer
 - 4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
5. Udvidelse af muligheden for genbeskikkelse af Udlændingenævnets formand
 - 5.1. Gældende ret
 - 5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
6. Gebyr for fratæk af beløb ved afvisning af ansøgning efter udlændingelovens § 9 g, stk. 3
 - 6.1. Gældende ret
 - 6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
7. Overførsel af sager fra Udlændingestyrelsen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration
 - 7.1. Gældende ret
 - 7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
8. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
9. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
10. Administrative konsekvenser for borgerne
11. Miljømæssige konsekvenser
12. Forholdet til EU-retten
13. Hørte myndigheder m.v.
14. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række forslag til ændringer af udlændingelovens kompetence- og klage regler med det hovedformål at overføre behandlingen af konkrete klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriets departement til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, således at departementet ikke træffer afgørelser i konkrete klagesager, og således at sager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager, som allerede i dag behandles af henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, samles hos disse myndigheder.

Med lovforslaget overføres således en række klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet.

Det foreslås i forbindelse med overførslen af sager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet at etablere klageadgang til Udlændingenævnet for visse sager, der behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans, og som i dag ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

Der henvises til pkt. 2 og 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med lovforslaget foreslås det endvidere at udvide kategorien af visumsager, der aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant skal påklages til Udlændingestyrelsen.

Der henvises til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Herudover foreslås det, at formanden for Udlændingenævnet – med henblik på at sikre den fornødne kontinuitet i nævnets arbejde – udover den i dag gældende ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år får ret til en genbeskikkelsesperiode på yderligere 4 år. Formanden for Udlændingenævnet kan således efter lovforslaget fremadrettet være medlem af Udlændingenævnet i højst 12 år.

Der henvises til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Endvidere foreslås det at justere reglerne vedrørende tilbagebetaling af gebyr i tilfælde hvor en ansøgning afvises, fordi den ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Der henvises til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Yderligere foreslås det, at kompetencen til at behandle ansøgninger om opholdstilladelse til medfølgende familiemedlemmer til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., overføres fra Udlændingestyrelsen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Der henvises til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Endelig indeholder lovforslaget forslag til enkelte ændringer af lovteknisk karakter.

2. Udvidelse af Udlændingenævnets kompetence

2.1. Udlændingenævnets kompetence i dag

Udlændingenævnet blev oprettet ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven og lov om kommunale og regionale valg (Oprettelse af udlændingenævnet samt valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg m.v.).

Efter udlændingelovens § 52 a, stk. 1, består Udlændingenævnet af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Det følger af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, at der for Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f,
- 2) afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne,
- 3) afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19,
- 4) afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11,
- 5) afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b,
- 6) afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c,
- 7) afgørelser om afvisning efter § 28,
- 8) afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person,
- 9) afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 32,
- 10) afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9,
- 11) afgørelser om fremmedpas, og

- 12) afgørelser efter § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 2, kan endvidere for Udlændingenævnet indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet om

- 1) afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p,
- 2) afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19,
- 3) afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 4-6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b,
- 4) afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.,
- 5) afslag på ansøgninger om certificering efter § 9 a, stk. 16,
- 6) afslag på ansøgninger om forlængelse af certificering efter § 9 a, stk. 18, jf. § 9 a, stk. 19, og afgørelser om inddragelse af en sådan certificering, jf. § 9 a, stk. 19, og
- 7) afgørelser om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet kan efter udlændingelovens § 52 b, stk. 3, behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 4, kan Udlændingenævnet endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 5.

Klage over de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 52 b, stk. 1-5, skal efter udlændingelovens § 52 b, stk. 6, være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den,

formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i § 52 b, stk. 6, 1. pkt.

I vurderingen af, om der foreligger særlige omstændigheder, kan f.eks. fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, inddrages.

Klager behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig forhandling. Dette følger af udlændingelovens § 52 c, stk. 4. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, jf. herved udlændingelovens § 52 c, stk. 5.

2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet behandler i dag en række klagesager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager, som Udlændingenævnet behandler, jf. nedenfor. Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt at overføre disse klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet, således at klagesagsbehandlingen af ensartede sagstyper samles hos samme myndighed.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere, at den klagefrist på 8 uger, der gælder for indbringelse af øvrige sager for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6, også bør finde anvendelse for de sagstyper, der med lovforslaget foreslås overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

De klagesager, som med lovforslaget foreslås overført til Udlændingenævnet, vil, som det gælder for de sager, der i dag behandles af Udlændingenævnet, som udgangspunkt blive behandlet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, vil Udlændingenævnet kunne bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig forhandling. Det svarer til, hvad der gælder for de sager, som Udlændingenævnet behandler i dag. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, vil, ligesom de sager, der allerede behandles af Udlændingenævnet, blive behandlet af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil. Der henvises til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 52 c, stk. 4 og 5.

2.3. Opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovoprovinserne

2.3.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelser til udlændinge fra Kosovoprovinserne

Ved lov nr. 251 af 28. april 1999 om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven) blev der skabt det retlige grundlag for, at Danmark kunne modtage fordrevne

fra Kosovo, der måtte antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

De Kosovofordrevne blev meddelt midlertidig opholdstilladelse efter Kosovonødloven og var derfor ikke omfattet af udlændingelovens regler. Da Kosovonødloven blev ophævet ved lov nr. 427 af 31. maj 2000, blev der samtidig i udlændingeloven skabt hjemmel til, at de særlige grupper af Kosovofordrevne, der fortsat måtte antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet i overensstemmelse med UNHCR's anbefalinger, kunne meddeles opholdstilladelse, jf. hertil bestemmelsen i § 9 e.

Af forarbejderne til bestemmelsen (bemærkningerne til § 1, nr. 1, i lovforslag nr. L 285 af 28. april 2000 om ophævelse af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven) og lov om ændring af udlændingeloven, jf. Folketingsstidende 1999-2000, tillæg A, side 7841) fremgår det, at der ved vurderingen af, om der skal gives opholdstilladelse efter bestemmelsen, ikke skal foretages en asylretlig vurdering af, om vedkommende risikerer forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Efter udlændingelovens § 9 e kan der således gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Det henhører under Udlændingestyrelsen at træffe afgørelse om, hvorvidt en udlænding kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Det henhører endvidere under Udlændingestyrelsen at træffe afgørelse om, hvorvidt der kan gives forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, og om en opholdstilladelse efter § 9 e skal inddrages eller kan konstateres bortfaldet mv.

En afgørelse, hvorved der meddeles afslag på opholdstilladelse efter § 9 e eller afslag på forlængelse af en sådan opholdstilladelse m.v., kan i dag påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.3.2. Den foreslåede ordning

Efter udlændingelovens § 46 a behandler Udlændinge- og Integrationsministeriet klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse efter § 9 e.

Det foreslås, at klagesager efter udlændingelovens § 9 e overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Særligt for så vidt angår forslaget om at overføre sagerne til Udlændingenævnet bemærkes, at afgørelser efter § 9 e ikke beror på en asylretlig vurdering, og det

skønnes således mest hensigtsmæssigt, at Udlændingenævnet og ikke Flygtningenævnet behandler denne gruppe af sager.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingenævnet allerede i dag er klageinstans i forhold til en række forskellige afgørelser om opholdsgrundlag efter udlændingeloven. Det er endvidere indgået i ministeriets overvejelser, at der som ovenfor nævnt ikke skal foretages en asylretlig vurdering af, om vedkommende risikerer forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Forslaget indebærer, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse, truffet i medfør af udlændingelovens § 9 e, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Forslaget indebærer endvidere, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på forlængelse, inddragelse, konstatering af bortfald samt afslag på dispensation for bortfald af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 e, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7, 9 og 13.

2.4. Opholdstilladelser på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet

2.4.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelser på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tilfølsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af associeringsaftalen.

En økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som mister sin opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, f.eks. fordi den pågældendes opholdstilladelse som familiesammenført inddrages på grund af samlivsophør, kan under visse betingelser, herunder at den pågældende har haft lovlig beskæftigelse af en bestemt varighed, have ret til en ny opholdstilladelse i medfør af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og dermed fortsætte sit lovlige ophold her i landet. Endvidere giver artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse familiemedlemmer til tyrkiske arbejdstagere ret til at tage fortsat ophold og beskæftigelse, når familiemedlemmet har haft lovlig bopæl her i landet i mindst 3 år på andet grundlag.

Afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af artikel 6 og 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 træffes af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. § 46, stk. 1, og § 46 a, stk. 1. Endvidere træffer Udlændingestyrelsen afgørelser om bortfald, inddragelse og nægtelse af forlængelse af en meddelt opholdstilladelse, som ligeledes kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. § 46, stk. 1, og § 46 a, stk. 1.

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 indeholder i artikel 13 en stand still-klausul vedrørende arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter ikrafttrædelsen af afgørelsen den 1. december 1980 må indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse efter de nationale regler herom.

Stand still-klausulerne i associeringsaftalekomplekset anses for at omfatte betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere således, at klausulerne kan være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse på henholdsvis tidspunktet for tillægsprotokollens ikrafttræden for Danmark den 1. januar 1973 og ikrafttræden den 1. december 1980 af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring med henvisning til stand still-klausulerne i associeringsaftalekomplekset træffes af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. § 46, stk. 1, og § 46 a, stk. 1.

Stand still-klausulerne medfører endvidere, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse og frem til i dag.

Afgørelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet, træffes efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Bestem-

melsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., finder anvendelse i sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse. Det kan f.eks. være sager omfattet af stand still-klausulerne i associeringsaftalekomplekset. En opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt., gives på de betingelser, som de internationale forpligtelser tilsiger.

Afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 1.

Afgørelser om opholdstilladelse til medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, og § 46 a, stk. 1.

2.4.2. Den foreslåede ordning

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet foreslås overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Det foreslås endvidere, at klager over afgørelser om opholdstilladelse til medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet behandler allerede klagesager vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt. Endvidere behandler Udlændingenævnet i dag klager over afgørelser på familiesammenføringsområdet, og i en del af de sager, hvor den herboende er tyrkisk statsborger, opstår der spørgsmål om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring med henvisning til stand still-klausulerne i associeringsaftalekomplekset.

Forslaget indebærer, at klagesagsbehandlingen vedrørende opholdstilladelse på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet samles i Udlændingenævnet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3 og 8.

2.5. Opholdstilladelse på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-34/09 (Zambrano)

2.5.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelse på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-34/09 (Zambrano)

EU-Domstolens dom af 8. marts 2011 i sag C-34/09 (Zambrano) angår indholdet af de rettigheder, der er knyttet til unionsborgerskabet. Zambrano-dommen angår det særlige

tilfælde, hvor en EU-medlemsstats nægtelse af opholdsret til en tredjelandstatsborger, der opholder sig og forsørger sit mindreårige unionsborgerbarn i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger, indebærer, at tredjelandstatsborgerens barn reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område og dermed blive frataget kerneindholdet i unionsborgerskabet, som blandt andet indebærer en ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. I dommen fastslås det, at artikel 20 om unionsborgerskabet i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde er til hinder for afslag på opholdsret i sådanne tilfælde.

Der skal ved vurderingen af, om unionsborgerbarnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, lægges vægt på, om der er en anden forælder med opholdsret på Unionens område, der kan varetage den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse af barnet, dvs. der lægges vægt på afhængighedsforholdet mellem den mindreårige unionsborger og tredjelandstatsborgeren, jf. præmis 56 i de forenede sager C-356/11 og 357/11, O og S m.fl.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i sag C-34/09, Zambrano, træffes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Afgørelser i disse sager træffes i første instans af Udlændingestyrelsen, jf. § 46, stk. 1, med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. § 46 a, stk. 1.

2.5.2. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i Zambrano-sagen, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Spørgsmålet om opholdstilladelse med henvisning til EU-Domstolens dom i Zambrano-sagen opstår i langt de fleste tilfælde i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger, under henvisning til, at samlivet er ophævet. Spørgsmål om opholdstilladelse med henvisning til dommen kan endvidere opstå i forbindelse med anden sagsbehandling i Udlændingestyrelsen vedrørende opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger. Spørgsmålet opstår i de tilfælde, hvor parterne har et eller flere børn, der er danske statsborgere, og hvor det gøres gældende, at barnet eller børnene vil være nødt til at forlade Den Europæiske Union, hvis den forælder, der er statsborger i et tredjeland, ikke får ret til ophold i Danmark, men skal udrejse. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der ikke er en herboende forælder som barnet kan opholde sig hos.

Udlændingenævnet behandler allerede i dag klager over afgørelser på familiesammenføringsområdet, og spørgsmål om opholdstilladelse med henvisning til EU-Domstolens dom i Zambrano-sagen vil typisk opstå i forbindelse med en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse eller

nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger, under henvisning til, at samlivet er ophævet. Som det fremgår ovenfor, kan også anden sagsbehandling, der relaterer sig til ægtefællesammenføring med en dansk statsborger, aktualisere, at der eventuelt skal meddeles opholdstilladelse på grundlag af EU-Domstolens dom i Zambrano-sagen.

På den baggrund foreslås det at overføre denne type sager til Udlændingenævnet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

2.6. Visumsager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans

2.6.1. Beskrivelse af visumsager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans

Afgørelser i visumsager træffes af danske eller udenlandske repræsentationer i udlandet, som er bemyndiget hertil i medfør af udlændingelovens § 47, stk. 2, eller af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Det fremgår af pkt. 4.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 6 af 2. oktober 2013 om ændring af udlændingeloven (Folketingstidende 2013-2014, tillæg A, side 11), at de danske repræsentationer skal have kompetence til at træffe afgørelse – herunder meddele afslag – i visumsager, der kan oplyses tilstrækkeligt på stedet.

Efter bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsens) § 28, stk. 1, træffes afgørelse i visumsager således af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation, der efter udlændingelovens § 47, stk. 2, er bemyndiget hertil efter aftale mellem udlændinge- og integrationsministeren og udenrigsministeren, jf. dog visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-6 og §§ 21 og 22.

Efter visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse i første instans i følgende tilfælde:

- 1) Hvis der er behov for nærmere undersøgelser af personer, virksomheder eller organisationer her i landet med henblik på at fastslå formålet med opholdet,
- 2) hvis udlændingens rejsedokument ikke anerkendes af Danmark,
- 3) hvis udlændingen er indberettet som uønsket i Schengeninformationssystemet (SIS II),
- 4) hvis der er grund til at tro, at udlændingen udgør en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, herunder hvis der er mistanke om, at udlændingen under opholdet vil begå kriminalitet eller arbejde uden fornøden tilladelse, hvis der er fremsat indsigelser mod udstedelse af visum i forbindelse med en høring efter § 14, eller hvis udlændingen er opført på EU's eller FN's sanktionslister eller registreret med et indrejseforbud i Det Centrale Kriminalregister,

- 5) hvis der er behov for nærmere undersøgelser af personer, virksomheder eller organisationer her i landet med henblik på at fastslå pålideligheden af oplysninger eller dokumentation fremlagt til støtte for ansøgningen,
- 6) hvis udlændingen tidligere har været i Danmark, og der er behov for nærmere undersøgelser for at fastslå, om udlændingen har handlet i strid med reglerne om indrejse og ophold, herunder hvis der er spørgsmål om anvendelse af reglerne om karen,
- 7) hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, og denne sag fortsat verserer,
- 8) hvis udlændingen tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark på baggrund af en formodning om, at der er tale om et tvangsægteskab eller et pro forma ægteskab,
- 9) hvis udlændingen er et mindreårigt barn, medmindre det er ubetænkeligt at meddele visum, og
- 10) hvis der i øvrigt er behov for nærmere undersøgelser af sagen, og Udlændingestyrelsen har bedre muligheder for at gennemføre disse undersøgelser end den diplomatiske eller konsulære repræsentation, hvor ansøgningen er indgivet.

Udlændingestyrelsen træffer endvidere afgørelse i første instans, hvis der kan blive tale om at meddele visum med begrænset territorial gyldighed bortset fra de tilfælde, der er nævnt i visumbekendtgørelsens § 19 og § 20, stk. 3, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 3.

Efter visumbekendtgørelsens § 28, stk. 4, træffer Udlændingestyrelsen derudover afgørelse i første instans, hvis der kan blive tale om at meddele afslag på visum til en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, eller som påberåber sig at være omfattet heraf, jf. visumbekendtgørelsens § 9.

Udlændingestyrelsen kan desuden træffe afgørelse i første instans i sager omfattet af visumbekendtgørelsens §§ 23-25, hvis dette vurderes hensigtsmæssigt, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 5.

Udlændingestyrelsen træffer herudover afgørelse i første instans i sager, hvor der ikke er grundlag for at udstede visum, men hvor repræsentationens kompetence på visumområdet foreløbig er begrænset til at udstede visum, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 6.

Efter visumbekendtgørelsens § 21, stk. 1, 1. pkt., kan Udlændingestyrelsen, når særlige grunde taler derfor, ved grænsen udstede visum for op til 15 dages ophold med én indrejse eller visum med henblik på transit. Visum efter § 21, stk. 1, 1. pkt. kan ikke udstedes, såfremt udstedelsen er betinget af, at andre Schengenlandes myndigheder hører efter reglerne i visumkodeksen, jf. § 21, stk. 1, 2. pkt. Uanset 2. pkt. kan der, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, udstedes visum efter 1. pkt., der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark, jf. § 21, stk. 1, 3. pkt. Oplys-

ning om visum, der er udstedt efter 3. pkt., gives til de øvrige Schengenlande, jf. § 21, stk. 1, 4. pkt.

Efter visumbekendtgørelsens § 21, stk. 2, 1. pkt., kan Udlændingestyrelsen endvidere efter høring af Udlændinge- og Integrationsministeriet tillade indrejse her i landet uden visum, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor.

Afgørelse om afslag på en ansøgning om visum ved grænsen træffes af Udlændingestyrelsen efter reglerne i visumbekendtgørelsens § 8, jf. visumbekendtgørelsens § 21, stk. 4.

Efter visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1, kan et visum under en udlændings ophold her i landet forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt 90 dages ophold, når der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse før udløbet af gyldighedsperioden eller varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum.

Et visum kan under en udlændings ophold her i landet endvidere forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt 90 dages ophold, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet, jf. visumbekendtgørelsens § 22, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan afgørelser på visumområdet, som Udlændingestyrelsen træffer, jf. visumbekendtgørelsens § 28, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det bemærkes, at Færøerne og Grønland ikke deltager i Schengensamarbejdet, og reglerne om visum til Danmark finder således ikke umiddelbart anvendelse på ansøgninger om visum til Færøerne eller Grønland. Det gælder bl.a. reglerne i visumkodeksen, udlændingeloven og visumbekendtgørelsen.

Nogle af udlændingelovens bestemmelser om visum er dog sat i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger. Det gælder bl.a. reglerne om visumpligt og visumfritagelse, således at en ansøger, der er visumpligtig ved indrejse i Danmark, også er visumpligtig ved indrejse på Færøerne eller i Grønland.

Udstedelse af visum til Færøerne eller Grønland kan træffes af Udlændingestyrelsen, af en dansk repræsentation i udlandet eller af politiet i forbindelse med udstedelse af visum ved grænsen. En afgørelse om afslag på visum kan kun træffes af Udlændingestyrelsen. Ansøgninger indgivet ved danske repræsentationer skal således forelægges for Udlændingestyrelsen, hvis det vurderes, at der skal meddeles afslag, ligesom alle ansøgninger indgivet ved andre landes repræsentationer, der repræsenterer Danmark ved visumudstedelse, skal forelægges for Udlændingestyrelsen.

I praksis vil en ansøgning om visum til Færøerne eller Grønland typisk være suppleret af en ansøgning om Schengenvisum, idet der kun findes ganske få flyruter, der giver mulig-

hed for at indrejse på Færøerne eller i Grønland direkte fra et land uden for Schengenområdet. Medmindre det tydeligt fremgår, at ansøgeren vil rejse direkte til Færøerne eller Grønland, bør det i almindelighed lægges til grund, at en visumansøgning også omfatter en ansøgning om Schengenvisum, og i så fald skal ansøgeren også opfylde de grundlæggende betingelser for at få Schengenvisum, ligesom ansøgningen også i øvrigt bør vurderes i overensstemmelse med sædvanlig praksis for meddelelse af Schengenvisum til Danmark.

Udlændingestyrelsens afgørelser om visum til Færøerne og Grønland kan i henhold til de kongelige anordninger om ikrafttræden af udlændingeloven for Færøerne og Grønland påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.6.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende visum, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans, fremover skal påklages til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Udlændingelovens regler om Udlændingenævnet er ikke sat i kraft for Færøerne og Grønland. Udlændingestyrelsens afgørelser om visum til Færøerne og Grønland vil således ikke kunne påklages til Udlændingenævnet, men vil fortsat skulle behandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet i overensstemmelse med kompetencereglerne i udlændingeloven, som den er sat i kraft for henholdsvis Færøerne og Grønland.

Udlændingestyrelsen vil således i negative afgørelser i sager, hvor der er ansøgt både om Schengenvisum og om visum til Færøerne og/eller Grønland, skulle vejlede om klageadgangen til Udlændingenævnet vedrørende den del af afgørelsen, der vedrører ansøgningen om Schengenvisum, og om klageadgangen til Udlændinge- og Integrationsministeriet vedrørende den del af afgørelsen, der vedrører ansøgningen om visum til Færøerne og/eller Grønland.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil i klagesager, hvor ministeriet finder, at en ansøger opfylder betingelserne efter de for Færøerne eller Grønland gældende regler for meddelelse af visum, og således omgør Udlændingestyrelsens afgørelse, udstede en bemyndigelse til den repræsentation, hvor ansøgningen om visum er indgivet, til at udstede et visum med gyldighed for Færøerne og/eller Grønland. Bemyndigelsen vil udstedes på betingelse af, at repræsentationen efterfølgende måtte modtage en bemyndigelse fra Udlændingestyrelsen til at udstede et Schengenvisum på baggrund af den samme ansøgning. Dette vil eksempelvis kunne ske som følge af Udlændingenævnets omgørelse af styrelsens afgørelse eller som følge af, at Udlændingestyrelsen efter en hjemvisning af sagen fra Udlændingenævnet på ny vurderer sagen. Endvidere vil dette kunne ske som følge af, at Udlændingestyrelsen genoptager sagen og finder, at ansøgningen om Schengenvisum kan imødekommes.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11.

2.7. Betaling af gebyrer for at indgive ansøgning

2.7.1. Beskrivelse af sager, hvor der skal betales gebyr for at indgive ansøgning

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser efter EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse, studie mv. samt gebyr for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Afgørelse om, hvorvidt Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige, at udlændingen ikke skal betale gebyr, træffes af Udlændingestyrelsen i tilfælde nævnt i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15 (familiesammenføring, opholdstilladelse som religiøs forkynder mv. og tidsubegrænset opholdstilladelse), og af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i tilfælde nævnt i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13 (bl.a. opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse eller studie eller som au pair eller praktikant).

Udlændingestyrelsens afgørelser om betaling af gebyr kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, mens der ikke er klageadgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

2.7.2. Den foreslåede ordning

Som nævnt i afsnit 2.2.5.1 følger det af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at spørgsmålet om betaling af gebyr afhænger af, om Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige, at udlændingen ikke skal betale gebyr.

Udlændingenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende bl.a. familiesammenføring, opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studie mv. samt tidsubegrænset opholdstilladelse, dvs. de områder, hvor indgivelse af ansøgning er gebyrbelagt efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Ved behandlingen af en del af disse sager, navnlig på familiesammenføringsområdet, indgår en vurdering af Danmarks internationale forpligtelser i Udlændingenævnets sagsbehandling. Sådanne vurderinger indgår således allerede i Udlændingenævnets sagsbehandling. Hertil kommer, at en klage vedrørende gebyrbetaling kan indgå i en konkret sag, der er eller har været under behandling i Udlændingenævnet.

Det foreslås derfor, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15, skal behandles af Udlændingenævnet i stedet for af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås samtidig, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13, skal kunne påklages til Udlændingenævnet. Med forslaget om at etablere klageadgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser sikres det, at både Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser kan påklages.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11 og 12.

2.8. Identitetsfastlæggelse

2.8.1. Beskrivelse af sager om identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland, og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato mv. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

Udlændingestyrelsens afgørelser om identitetsfastlæggelse kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser kan ikke påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

2.8.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser om identitetsfastlæggelse skal kunne påklages til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Endvidere foreslås det, at der etableres en klageadgang til Udlændingenævnet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse.

Det foreslås dog, at Udlændingenævnet ikke kan behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse, hvis udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Det foreslås, at disse sager behandles af Flygtningenævnet, jf. afsnit 3.4.

Med forslaget om etablering af klageadgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse sikres det, at både Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse kan påklages.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11 og 12.

2.9. Tilbagerejsetilladelse

2.9.1. Beskrivelse af sager om tilbagerejsetilladelse

Det fremgår af bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 (udlændingebekendtgørelsen) § 20, stk. 10, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark.

En tredjelandstatsborger, der ikke har et gyldigt opholdskort eller visum, har brug for en tilbagerejsetilladelse, hvis udlændingen – efter udrejse af Danmark – ønsker at rejse tilbage til Danmark. Tilbagerejsetilladelse udstedes ofte i sager om ansøgning om opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse eller udstedelse af nyt opholdskort, som er under behandling i Udlændingestyrelsen.

En udlænding med et gyldigt opholdskort, der ønsker at rejse ud af Danmark, og som efterfølgende ønsker at rejse tilbage til Danmark, skal ikke have en tilbagerejsetilladelse. Opholdskortet skal dog fortsat være gyldigt ved tilbagerejsen.

Tilbagerejsetilladelsen gives for en periode minimum svarende til den konkrete rejse, dog aldrig med længere gyldighed end 90 dage.

En udlænding skal normalt have tilbagerejsetilladelsen, inden udlændingen rejser ud af Danmark. Udlændingen kan få en tilbagerejsetilladelse ved at henvende sig personligt hos Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekrutte-

ring og Integration eller hos politiet eller ved at sende en henvendelse pr. brev, fax eller e-mail.

I dag kan Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af tilbagerejsetilladelse påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende udstedelse af tilbagerejsetilladelse ikke kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

2.9.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af tilbagerejsetilladelse skal kunne påklages til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Endvidere foreslås det, at der etableres en klageadgang til Udlændingenævnet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse af tilbagerejsetilladelse.

Det foreslås dog, at Udlændingenævnet ikke kan behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om tilbagerejsetilladelse, hvis udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Det foreslås, at disse sager behandles af Flygtningenævnet, jf. afsnit 3.5.

Med forslaget om etablering af klageadgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse af tilbagerejsetilladelse sikres det, at både Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse af tilbagerejsetilladelse kan påklages.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11 og 12.

2.10. Laissez-passer

2.10.1. Beskrivelse af sager om laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes bl.a. tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

Udlændingestyrelsen kan endvidere bemyndige en dansk repræsentation i udlandet til at udstede et laissez-passer til brug for en udlændings indrejse i Danmark, hvis den pågældende, som har fået meddelt opholdstilladelse i Danmark, typisk som familiesammenført, ikke er i besiddelse af et nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation.

En ansøgning om laissez-passer skal indgives personligt.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

I dag kan Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af laissez-passer påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende udstedelse af laissez-passer ikke kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

2.10.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af laissez-passer skal kunne påklages til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Endvidere foreslås det, at der etableres en klageadgang til Udlændingenævnet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse af laissez-passer.

Det foreslås dog, at Udlændingenævnet ikke kan behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om laissez-passer, hvis udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Det foreslås, at disse sager behandles af Flygtningenævnet, jf. afsnit 3.6.

Med forslaget om etablering af klageadgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse af laissez-passer sikres det, at både Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse af laissez-passer kan påklages.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11 og 12.

2.11. Afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser

2.11.1. Beskrivelse af sager om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser

Udlændingelovens § 42 a indeholder bl.a. regler om Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt over for udlændinge, der opholder sig her i landet som asylansøgere, og over for udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Det følger af § 42 a, stk. 10, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er vederlagsfri bospisningsordning, eller

at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertilæg og nedsat forsørgertilæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, hvis udlændingen ikke overholder en række nærmere angivne forpligtelser eller har en voldelig eller truende adfærd mv.

Efter bestemmelsen i § 42 a, stk. 10, kan det således have økonomiske konsekvenser, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvis udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personale og beboere på indkvarteringsstedet, eller hvis udlændingen ikke efterkommer pålæg om opholdspligt. Det kan endvidere have økonomiske konsekvenser, hvis udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning om f.eks. meldepligt, hvis udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, eller hvis udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Bestemmelsen indebærer, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at disse forhold skal have konsekvenser for udbetaling af økonomiske ydelser.

Det følger endvidere af § 42 a, stk. 11, at Udlændingestyrelsen medmindre særlige grunde taler derimod skal bestemme, at en udlænding ikke får udbetalt kontante ydelser eller alene får udbetalt ydelser til dækning af kost, hvis udlændingen indgiver opholdstilladelse efter § 7 (asyl) og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt. eller politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt.

Bestemmelsen indebærer, at Udlændingestyrelsen skal bestemme, at manglende medvirken skal have konsekvenser for udbetaling af økonomiske ydelser, medmindre særlige grunde taler derimod.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om ophør eller nedsættelse af økonomiske ydelser efter stk. 10 eller 11, indebærer dette, at en udlænding, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er vederlagsfri bespisningsordning, ikke får udbetalt kontante ydelser. Er udlændingen indkvarteret på et indkvarteringssted uden en sådan bespisningsordning, vil udlændingen alene få udbetalt ydelser til dækning af kost (dvs. grundydelse samt – hvis udlændingen har børn – den del af forsørgertilægget, der angår dækning af udgifter til kost og eventuelt nedsat forsørgertilæg).

Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser kan i dag påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.11.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser skal kunne påklages til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11.

3. Udvidelse af Flygtningenævnets kompetence

3.1. Flygtningenævnets kompetence i dag

Flygtningenævnet blev oprettet ved lov nr. 226 af 8. juni 1983.

Efter udlændingelovens § 53, stk. 1, består Flygtningenævnet af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2.

Flygtningenævnet behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

Det følger af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, at for Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog udlændingelovens § 53 b, stk. 1:

- 1) afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b,
- 2) nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a,
- 3) bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a,
- 4) nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 5) udsendelse efter § 32 b og § 49 a, og
- 6) afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Efter udlændingelovens § 53, stk. 6, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-12, der angiver visse sagstyper, som behandles af formanden eller en næstformand alene.

Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10.

Endvidere kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, efter udlændingelovens § 53, stk. 12, behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Efter udlændingelovens § 56, stk. 1, henviser Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-12.

Sager, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 8-12, behandles på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3.

Det bemærkes, at regeringen med lovforslag nr. L 11 af 5. oktober 2016, der blev førstebehandlet den 11. oktober 2016, har foreslået sammensætningen af Flygtningenævnet ændret, således at Flygtningenævnets medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder den overordnede kompetencefordeling på asylområdet, hvorefter Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt ikke træffer afgørelser i konkrete asylsager, hensigtsmæssig.

Udlændinge- og Integrationsministeriet behandler i dag en række klagesager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager, som Flygtningenævnet behandler.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt at overføre disse klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, der i dag behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

3.3. Opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år

3.3.1. Beskrivelse af sager om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan der gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning efter § 7 (asyl), hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan der gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

I de tilfælde, hvor den uledsagede mindreårige har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og hvor Udlændingestyrelsen skal vurdere, om den uledsagede mindreårige kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, beskikker Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 56 a, stk. 8, en advokat for den uledsagede mindreårige – ofte den samme advokat, som den uledsagede mindreårige var repræsenteret af under asylsagens behandling i Flygtningenævnet. Beskikkelsen gælder også for en eventuel klagesag.

I vurderingen af, om udlændingen kan gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig, indgår en vurdering af, om udlændingen anses for at være uledsaget i de tilfælde hvor udlændingen indrejser sammen med andre. Hvis en mindreårig udlænding indrejser sammen med andre voksne end forældremyndighedsindehaveren, beror det på en konkret vurdering, om barnet skal betragtes som ledsaget.

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig asylansøger skal anses for uledsaget og således er omfattet af § 9 c, stk. 3. Denne beslutning træffes på grundlag af en konkret vurdering af den pågældendes personlige forhold, herunder navnlig tilknytningen til den eventuelle ledsager.

En vurdering af, om der kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, bliver først relevant, når der er truffet afgørelse om, at den uledsagede mindreårige ikke er moden nok til at gennemgå en asylsagsbehandling, eller når en uledsaget mindreårig, der er moden nok til at gennemgå en asylsagsbehandling, er blevet meddelt endeligt afslag på asyl.

Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 9 c, stk. 3, herunder afgørelser om hvorvidt en mindreårig udlænding er uledsaget, kan efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 3, kan Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, dog ikke påklages.

Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at afslaget er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 13.

3.3.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, ikke fremover skal kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, men skal påklages til Flygtningenævnet.

Det indebærer således også, at Udlændingestyrelsens afgørelser om, hvorvidt en udlænding kan anses for uledsaget, fremover skal kunne påklages til Flygtningenævnet.

Med lovforslaget foreslås ingen ændring af praksis for beskikkelse af advokat i de tilfælde hvor den uledsagede mindreårige har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og hvor Udlændingestyrelsen skal vurdere, om den uledsagede mindreårige kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker derfor fortsat en advokat i medfør af udlændingelovens § 56 a, stk. 8, for den uledsagede mindreårige i forbindelse med en klagesag.

Det foreslås, at sager efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som altovervejende hovedregel behandles af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men at sagerne i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at en række andre asylrelaterede afgørelser allerede i dag træffes af formanden eller næstformanden alene.

Henvises sagen af Flygtningenævnets formand eller næstformand til behandling i nævnet, finder de almindelige regler om advokatbeskikkelse anvendelse.

Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at afslaget er meddelt den pågældende, har udlændingen fortsat ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 13.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14-18.

3.4. Identitetsfastlæggelse for så vidt angår asylansøgere

3.4.1. Beskrivelse af sager om identitetsfastlæggelse for så vidt angår asylansøgere

Efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1, 1. pkt., registrerer politiet en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7 (asyl), med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Der foretages ikke på dette helt indledende stadium i asylsagsbehandlingen egentlige afhøringer eller undersøgelser med henblik på at verificere asylansøgerens oplysninger om identitet.

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl), kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling,

registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger, jf. udlændingelovens § 48 e, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 48 e, stk. 3, foretager Udlændingestyrelsen til brug for sin afgørelse efter § 48 e, stk. 2, en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger.

Udlændingestyrelsen afholder i forbindelse med fastlæggelsen af bl.a. identiteten en samtale med asylansøgeren og iværksætter nødvendige personundersøgelser med udlændingens samtykke, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test, hvis det skønnes nødvendigt. Endvidere foretager Udlændingestyrelsen partshøring over resultaterne af undersøgelserne, inden styrelsen træffer afgørelse om ændring af alder, nationalitet mv.

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om alder, nationalitet mv.

Efter udlændingelovens § 40 c, stk. 2, kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland, og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato mv. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

Udlændingestyrelsens afgørelser om identitetsfastlæggelse kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

3.4.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser om identitetsfastlæggelse vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, ikke fremover skal kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, men skal påklages til Flygtningenævnet.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt en sag om identitetsfastlæggelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration for Udlændingenævnet, jf. afsnit 2.8, og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Det foreslås endvidere, at klager over afgørelser om identitetsfastlæggelse vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, som altovervejende hovedregel træffes af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men at sagerne i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at en række andre asylrelaterede afgørelser allerede i dag træffes af formanden eller næstformanden alene.

Henvises en sag af Flygtningenævnets formand eller næstformand til behandling i nævnet, finder de almindelige regler om advokatbeskikkelse anvendelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14-18.

3.5. Tilbagejsetilladelser

3.5.1. Beskrivelse af sager om tilbagejsetilladelser

Det fremgår af bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 (udlændingebekendtgørelsens) § 20, stk. 10, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan meddele tilbagejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark.

En tredjelandstatsborger, der ikke har et gyldigt opholdskort eller visum, har brug for en tilbagejsetilladelse, hvis udlændingen – efter udrejse af Danmark – ønsker at rejse tilbage til Danmark.

En udlænding med et gyldigt opholdskort, der ønsker at rejse ud af Danmark, og som efterfølgende ønsker at rejse tilbage til Danmark, skal ikke have en tilbagejsetilladelse.

Opholdskortet skal dog fortsat være gyldigt ved tilbagejsetilladelsen.

Tilbagejsetilladelsen gives for en periode minimum svarende til den konkrete rejse, dog aldrig med længere gyldighed end 90 dage.

En udlænding skal normalt have tilbagejsetilladelsen, inden udlændingen rejser ud af Danmark. Udlændingen kan få en tilbagejsetilladelse ved at henvende sig personligt hos Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller hos politiet eller ved at sende en henvendelse pr. brev, fax eller e-mail.

I dag kan Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af tilbagejsetilladelser påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende udstedelse af tilbagejsetilladelser ikke kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

3.5.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af tilbagejsetilladelser til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, ikke fremover skal kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, men skal påklages til Flygtningenævnet.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt en sag om tilbagejsetilladelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration for Udlændingenævnet, jf. afsnit 2.9, og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Det foreslås endvidere, at klager over afgørelser om tilbagejsetilladelser vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, som altovervejende hovedregel træffes af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men at sagerne i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at en række andre asylrelaterede afgørelser allerede i dag træffes af formanden eller næstformanden alene.

Henvises en sag af Flygtningenævnets formand eller næstformand til behandling i nævnet, finder de almindelige regler om advokatbeskikkelse anvendelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14-18.

3.6. Laissez-passer

3.6.1. Beskrivelse af sager om laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes bl.a. tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

En ansøgning om laissez-passer skal indgives personligt.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

I dag kan Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af laissez-passer påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende udstedelse af laissez-passer ikke kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

3.6.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende udstedelse af laissez-passer til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, ikke fremover skal kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, men skal påklages til Flygtningenævnet.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt en sag om laissez-passer truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration for Udlændingenævnet, jf. afsnit 2.10, og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Det foreslås endvidere, at klager over afgørelser om laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, som altovervejende hovedregel træffes af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men at sagerne i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at en række andre asylrelaterede afgørelser allerede i dag træffes af formanden eller næstformanden alene.

Henvises en sagen af Flygtningenævnets formand eller næstformand til behandling i nævnet, finder de almindelige regler om advokatbeskikkelse anvendelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 14-18.

4. Udvidelse af kategorien af visumsager, der aktivt skal påklages til Udlændingestyrelsen

4.1. Gældende ret

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer, at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

Spørgsmålet om, hvem der skal have visum for at indrejse i Danmark, reguleres af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 (visumforordningen) med senere ændringer om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.

De overordnede betingelser og procedurer for behandlingen af ansøgninger om visum er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visum (visumkodeksen), som trådte i kraft den 5. april 2010. Visumkodeksen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1511 af 27. december 2009 om ændring af udlændingeloven (gennemførelse af forordning om en fællesskabskodeks for visum (visumkodeks) m.v.).

Visumkodeksen indeholder bl.a. regler om indgivelse af ansøgninger, om sagsbehandlingstid og om afgørelsen af visumsager, herunder ved fastlæggelse af de overordnede rammer for, hvornår der skal meddeles afslag på en ansøgning om visum.

4.1.1. Kompetencedeling på visumområdet

De gældende regler om kompetencedelingen på visumområdet blev indsat ved lov nr. 1616 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven (Revision af visumregler, akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder, justering af karensregler, afslagskompetence til danske repræsentationer, beregning af kortvarige ophold m.v.) på baggrund af anbefalinger fra en tværministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter fra erhvervslivet.

Det fremgår af pkt. 4.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 6 af 2. oktober 2013 om ændring af udlændingeloven (Folketingstidende 2013-2014, tillæg A, side 10), bl.a., at arbejdsgruppen anbefalede, at repræsentationerne får mulighed for at meddele afslag på visum alene ved brug af den standardformular med et afkrydsningsskema, som fremgår af visumkodeksens bilag VI, og som skal anvendes ved alle negative afgørelser. Repræsentationerne vil i så fald ikke skulle skrive en egentlig afgørelse, men blot ud-

fylde afkrydsningsskemaet og sende sagen til Udlændingestyrelsen.

Arbejdsgruppen anbefalede i den forbindelse, at der af hensyn til ansøgernes retssikkerhed blev indført en ordning, hvorefter repræsentationernes afgørelser om afslag meddelt ved brug af standardformularen med et afkrydsningsskema bør anses for påklaget ex officio, idet ansøgerne i så fald fra Udlændingestyrelsen vil modtage en afgørelse, der opfylder de sædvanlige begrundelseskra v efter forvaltningsloven, hvis afgørelsen bliver stadfæstet.

Det fremgår af pkt. 4.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 6 af 2. oktober 2013 (Folketingstidende 2013-2014, tillæg A, side 11), at Justitsministeriet i det hele kunne tilslutte sig arbejdsgruppens anbefalinger om ændring af kompetencefordelingen på visumområdet.

Justitsministeriet foreslog på den baggrund, at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde repræsentationerne kan meddele afslag mv. alene ved brug af en standardformular. Det fremgår i den forbindelse af lovforslaget, at det forudsættes, at der alene benyttes en standardformular, medmindre justitsministeren har bestemt, at repræsentationerne kan træffe afgørelser af den pågældende type ved udfærdigelse af en konkret afgørelse med en fuldstændig begrundelse i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven. Dette kan ifølge lovforslaget være relevant i visse mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i objektivt konstaterbare forhold, og hvor repræsentationerne derfor har mulighed for at give en fuldstændig begrundelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren har fremlagt falske dokumenter eller har undladt efter anmodning at indlevere nødvendig dokumentation.

Det følger således af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt., at en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen.

Uanset udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt., anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 2. pkt. Disse afgørelser skal således ikke aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant påklages til Udlændingestyrelsen, men påklages ex officio.

Efter udlændingelovens § 4 e, stk. 1, kan en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse efter udlændingelovens § 47, stk. 2, om at meddele afslag på en ansøgning om visum eller om at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Efter udlændingelovens § 4 e, stk. 3, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af § 4 e, stk. 1.

Udlændinge- og integrationsministeren har i visumbekendtgørelsen fastsat nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af udlændingelovens § 4 e, stk. 1.

Det følger således af visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1, at en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum meddeles udlændingen alene ved brug af den standardformular til underretning om og begrundelse for afgørelser, som er optrykt som bilag til visumkodeksen, jf. dog visumbekendtgørelsens § 29, stk. 2. Det samme gælder for en repræsentations afgørelse om ophævelse af et visum efter visumbekendtgørelsens § 23, stk. 2.

Afgørelser efter visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1, vil ikke omfatte en sagsfremstilling eller en konkret begrundelse med angivelse af de retsregler og hovedhensyn, der danner grundlaget for afgørelsen. Negative afgørelser efter visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1, anses i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 2. pkt., som anført ovenfor for automatisk påklaget til Udlændingestyrelsen.

Efter visumbekendtgørelsens § 29, stk. 2, udfærdiges en afgørelse efter visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1, som er begrundet i objektivt konstaterbare forhold, efter de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse for afgørelser, hvis 1) udlændingen har fremlagt et falsk eller forfalsket rejsedokument, 2) udlændingen har fremlagt andre falske eller forfalskede dokumenter til støtte for ansøgningen, 3) udlændingen ikke har bevist, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdperiode og til rejsen tilbage til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis, og det er åbenlyst, at der ikke er grundlag for at fravige betingelserne efter § 20, stk. 1, eller 4) udlændingen ikke har fremlagt bevis for passende og gyldig rejsesygeforsikring, og det er åbenlyst, at udlændingen ikke er fritaget for dette krav i medfør af visumbekendtgørelsens § 8, stk. 3 eller 4, eller visumbekendtgørelsens § 15, stk. 2.

Negative afgørelser efter visumbekendtgørelsens § 29, stk. 2, skal således aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant påklages til Udlændingestyrelsen.

4.1.2. Sagsbehandling af visumansøgninger

Det fremgår af visumkodeksens artikel 21 bl.a., at myndighederne skal kontrollere, om ansøgeren opfylder de grundlæggende indrejsebetingelser, der følger af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, c, d og e, dvs., ansøgeren skal have et gyldigt rejsedokument (litra a), ansøgeren skal redegøre for formålet med opholdet og dokumentere at være i besiddelse af nødvendige midler til underhold og hjemrejse (litra c), ansøgeren må ikke være indberettiget til

Schengeninformationssystemet (SIS II) som uønsket (litra d), og ansøgeren må ikke udgøre en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed (litra e).

Herudover skal myndighederne kontrollere, at ansøgerens rejsedokument er ægte, at ansøgeren har en passende og gyldig rejsesygeforsikring, og at ansøgerens eventuelle ophold i Schengenområdet ikke vil komme til at overstige de maksimale 90 dage pr. 180 dage, som et visum kan meddeles for.

Undersøgelserne efter visumkodeksens artikel 21 har til formål at fastslå, om der kan meddeles visum, eller om der foreligger en grund til at meddele afslag. På den baggrund bør sagsbehandlingen i en visumsag omfatte undersøgelse af rejsedokumentets ægthed, vurdering af ansøgerens redegørelse for formålet med og vilkårene for opholdet, kontrol af tilstrækkelige subsistensmidler, kontrol af opholdets varighed, opslag i Schengeninformationssystemet (SIS II), undersøgelse af, om ansøgeren udgør en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i Schengenlandenes nationale databaser, kontrol af rejsesygeforsikring, vurdering af pålideligheden af de forelagte oplysninger og vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenområdet inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Det følger af bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsens) § 16, stk. 2, at en ansøger kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en samlet vurdering af alle de relevante omstændigheder vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb (et såkaldt bona fide-visum).

I alle sager, hvor afgørelsen beror på en vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, har myndighederne således mulighed for at meddele visum, hvis det efter en konkret vurdering anses for ubetænkeligt.

Ved vurderingen af en visumsag skal myndighederne bl.a. lægge vægt på oplysninger om ansøgerens situation i hjemlandet, formålet med opholdet, omstændighederne omkring eventuelle tidligere ophold, eventuel tilknytning til herboende personer, de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Hvis gennemgangen af oplysningerne viser, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, bør der som anført i udgangspunktet meddeles visum, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2.

Hvis gennemgangen ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, bør sagen overvejes nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Myndighederne skal i den forbindelse lægge vægt på, hvil-

ken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Visumbekendtgørelsens bilag 2 indeholder en oversigt over de visumpligtige lande, hvori disse er oplyst i 5 hovedgrupper, der er fastlagt på baggrund af en generel vurdering af risikoen for, at ansøgere fra de oplyste lande eller regioner vil forblive i Schengenområdet efter udløbet af et meddelt visum. Visumpraksis er lempeligst i hovedgruppe 1 og strengest i hovedgruppe 5.

4.1.2.1. Sagsbehandling på danske diplomatiske og konsulære repræsentationer

Indgives der en ansøgning om visum til en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation, foretager denne en indledende behandling af ansøgningen, idet ansøgningen skal opfylde visse formelle krav, før den kan tages under behandling (antages), jf. visumkodeksens artikel 19 og visumbekendtgørelsens § 7.

Såfremt ansøgningen kan antages, foretager repræsentationen i overensstemmelse med ovenfor beskrevne regler under pkt. 4.1.2 i alle sager en bona fide-vurdering med undtagelse af de sager, hvor grundlæggende objektive betingelser for meddelelse af et Schengenvisum ikke er opfyldt, og hvor repræsentationen således kan afgøre sagen med henvisning hertil.

I forbindelse med gennemgangen af ansøgningen noterer repræsentationen de væsentligste omstændigheder af betydning for vurderingen af sagen, og kan interviewe ansøgeren med henblik på at understøtte vurderingen af ansøgningen. Repræsentationen udarbejder i den forbindelse ligeledes et notat om de spørgsmål og svar, der blev givet i forbindelse med interviewet. Begge notater vedlægges sagen i det elektroniske visumsagsbehandlingssystem UM-VIS.

På baggrund heraf kan repræsentationen meddele en ansøger visum, hvis repræsentationen efter en samlet vurdering af alle relevante omstændigheder vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenområdet inden visummets udløb, og at det således vil være ubetænkeligt at imødekomme ansøgningen.

Finder repræsentationen ved gennemgangen af sagen og på baggrund af de oplysninger, som ansøgeren har indgivet, at der kan være tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenområdet inden visummets udløb, overvejer repræsentationen sagen nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Repræsentationen lægger i den forbindelse vægt på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører.

Såfremt repræsentation herefter træffer en negativ afgørelse, meddeles afgørelsen på en standardformular til ansøgeren. De oplysninger og omstændigheder, som repræsentationen har noteret om sagens faktiske forhold, og som fremgår af

sagen i det elektroniske visumsagsbehandlingssystem UM-VIS, meddeles ikke ansøgeren i den forbindelse.

4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I sager, hvor gennemgangen af sagens oplysninger ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, og hvor de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer har overvejet spørgsmålet nærmere på baggrund af, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, meddeler de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i dag afslag på visumansøgningen ved brug af den standardformular, som er optrykt som bilag til visumkodeksen, jf. visumbekendtgørelsens § 29, stk. 2.

Sådanne afslag omfatter i medfør af visumbekendtgørelsens § 29, stk. 1, ikke en sagsfremstilling eller en konkret begrundelse med angivelse af de retsregler og hovedhensyn, der danner grundlaget for afgørelsen, uanset at repræsentationerne i forbindelse med sagsbehandlingen på sagen noterer de oplysninger, der danner grundlag for afgørelsen. Endvidere anses sådanne afslag i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 2. pkt., for automatisk påklaget til Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen oplever ofte i forbindelse med klagesagsbehandlingen af disse afslag, at visumansøgeren eller ansøgerens referenceperson (værten) her i Danmark ikke er interesseret i at afvente udfaldet af klagesagsbehandlingen, herunder afvente en afgørelse, der opfylder de sædvanlige begrundelseskrav efter forvaltningsloven, hvis afgørelsen bliver stadfæstet.

Udlændingestyrelsen oplever således, at styrelsen under klagesagens behandling i forbindelse med henvendelser til værten i Danmark bliver mødt med overraskelse over, at klagesagen verserer. I nogle tilfælde oplyses herudover, at visumansøgeren efter afslaget fra repræsentationen ikke ønsker sagen klagebehandlet, eller at ansøgeren – i stedet for at afvente klagesagens udfald – har indgivet en ny visumansøgning ved en repræsentation i udlandet.

Endvidere oplyser en del visumansøgere i forbindelse med klagesagens behandling til repræsentationen, at repræsentationen ikke behøver at fremsende Udlændingestyrelsens afgørelse, når de bliver oplyst om, at denne foreligger. I andre tilfælde har repræsentationerne svært ved at etablere kontakt til visumansøgeren med henblik på at oplyse ansøgeren om, at klagesagsbehandlingen er afsluttet.

Det er således Udlændingestyrelsens opfattelse, at styrelsen i en del tilfælde behandler automatiske klager over afslag på visumansøgninger, som ansøgeren ingen reel interesse har i. Dette er særligt tilfældet for så vidt angår afslag på visum, der i det væsentligste er baseret på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder på denne baggrund, at der er grundlag for at ændre reglerne om, hvilke visumafgørelser truffet af repræsentationerne der aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant skal påklages til Udlændingestyrelsen, således at mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, fremover aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant skal påklages til Udlændingestyrelsen.

Udlændinge- og integrationsministeren kan i dag i medfør af udlændingelovens § 4 e, stk. 3, fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af § 4 e, stk. 1, dvs. hvilke sager der aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant skal påklages til Udlændingestyrelsen. Efter forarbejderne til § 4 e, stk. 3, drejer det sig om visse mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i objektivt konstaterbare forhold, og hvor repræsentationerne derfor har mulighed for at give en fuldstændig begrundelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren har fremlagt falske dokumenter eller har undladt efter anmodning at indlevere nødvendig dokumentation.

Afslag på visum i mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, kan ikke antages at opfylde kravet om ”objektivt konstaterbare forhold”, hvorfor der er behov for at ændre udlændingelovens § 4 e, stk. 3.

Med lovforslaget foreslås det således i udlændingelovens § 4 e, stk. 3, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1. Det forudsættes i den forbindelse, at udlændinge- og integrationsministeren udnytter bemyndigelsen til i visumbekendtgørelsens § 29 at præcisere, at også mindre komplicerede afgørelser efter bekendtgørelsens § 29, stk. 1, hvor afgørelsen er begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, udfærdiges efter de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse for afgørelser. Det forudsættes i den forbindelse endvidere, at udlændinge- og integrationsministerens udnyttelse af bemyndigelsen sker efter aftale med udenrigsministeren med henblik på overvejelser om økonomiske og administrative konsekvenser for repræsentationerne, der henhører under Udenrigsministeriets ressort.

Det bemærkes, at repræsentationerne allerede i dag foretager en konkret bona fide-vurdering i disse sager og i den forbindelse noterer de væsentligste omstændigheder af betydning for vurderingen af sagen. Denne vurdering vil fremadrettet

kunne anvendes som begrundelse i de omtalte mindre komplicerede sager.

Det bemærkes endvidere, at afgørelser i sager begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, fortsat kan afgøres alene ved brug af den standardformular til underretning om og begrundelse for afgørelser, som er optrykt som bilag til visumkodeksen, jf. visumbekendtgørelsens § 29, dog stk. 2, såfremt sagen ikke kan karakteriseres som mindre kompliceret. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis også andre hensyn end, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, indgår i sagen.

Herudover foreslås det, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, som er omfattet af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt. (en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, der aktivt skal påklages til Udlændingestyrelsen).

Det forudsættes i den forbindelse, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om indbringelse af afgørelser for Udlændingestyrelsen svarende til de regler om klagefrist, der som følge af lovforslagets § 1, nr. 11, om udvidelse af Udlændingenævnets kompetence, fremover vil gælde for indbringelse af afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter udlændingelovens §§ 4-4 c for Udlændingenævnet, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 og 5.

5. Udvidelse af muligheden for genbeskikkelse af Udlændingenævnets formand

5.1. Gældende ret

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2, 1. pkt.

Efter udlændingelovens § 52 a, stk. 4, 1. pkt., beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på 4 år. Genbeskikkelse af et medlem kan finde sted én gang, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 4, 2. pkt.

Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 4, 3. pkt.

Udlændingenævnets medlemmer, herunder formanden, kan således sidde i nævnet i højst 8 år, hvorefter hvervet som nævnsmedlem ophører.

De gældende regler om beskikkelsesperioden for Udlændingenævnets medlemmer blev indsat i udlændingeloven samtidigt med Udlændingenævnets oprettelse ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (Oprettelse af Udlændingenævnet samt valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg m.v.).

5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

De gældende genbeskikkelsesregler indebærer, at et medlem af Udlændingenævnet, herunder formanden, kan være medlem af nævnet i højst 8 år. Hvis Udlændingenævnets formandskab blandt næstformændene vælger en formand med en vis erfaring i nævnet, vil den periode, den pågældende kan sidde som formand, kunne være relativt kort. Dette er særligt tilfældet, hvis den pågældende vælges som formand i genbeskikkelsesperioden, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 4, 2. pkt.

De gældende genbeskikkelsesregler, hvorefter formanden i lighed med de øvrige medlemmer alene kan genbeskikkes for én periode på 4 år, tilgodeser ikke i tilstrækkeligt omfang de særlige krav, der stilles til varetagelsen af formandshvervet, herunder sikrer den fornødne kontinuitet i Udlændingenævnets opgavevaretagelse.

Det foreslås på den baggrund, at Udlændingenævnets formand udover retten til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år nævnt i § 52 a, stk. 4, 2. pkt., får ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Det betyder, at Udlændingenævnets formand – som det eneste medlem af nævnet – fremadrettet vil have ret til genbeskikkelse for to perioder af hver 4 år og således vil kunne være medlem af Udlændingenævnet i højst 12 år.

Hvis Udlændingenævnets formand inden udløbet af den anden genbeskikkelsesperiode ønsker at fratræde som formand, eller hvis betingelserne for formandens beskikkelse ikke længere er opfyldt, vil formanden skulle udtræde af nævnet, når vedkommende fratræder som formand, og vil således ikke kunne fortsætte som næstformand. Udlændingenævnets formandskab vil i denne situation skulle vælge en ny formand, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Det bemærkes, at regeringen med lovforslag nr. L 11 af 5. oktober 2016, der blev førstebehandlet den 11. oktober 2016, har foreslået en tilsvarende genbeskikkelsesperiode for Flygtningenævnets formand, således at denne også får ret til en genbeskikkelsesperiode på yderligere 4 år og fremadrettet vil kunne være medlem af Flygtningenævnet i højst 12 år.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

6. Gebyr for fratræk af beløb ved afvisning af ansøgning efter udlændingelovens § 9 g, stk. 3

6.1. Gældende ret

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at der i en række situationer skal betales gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse mv. Det gælder bl.a. på familiesammenføringsområdet.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 7, skal gebyret i visse nærmere bestemte tilfælde tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises af andre grunde end manglende gebyrbetaling.

Reglen betyder bl.a., at et indbetalt gebyr for indgivelse af ansøgning om familiesammenføring skal tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises, fordi den ikke er vedlagt de nødvendige dokumenter.

6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af udlændingelovens § 9 g, stk. 3, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3 (familiesammenføring), kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Udlændingelovens § 9 h, stk. 7, omfatter ikke disse tilfælde, hvor en ansøgning afvises, fordi den ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Dvs., at et indbetalt gebyr skal tilbagebetales uden at fratække 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises, fordi den ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles, jf. § 9 g, stk. 3.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 9 h, stk. 7, således at gebyret tilbagebetales, men fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises på grundlag af udlændingelovens § 9 g, stk. 3.

En tilsvarende regel gjaldt efter de tidligere regler om gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring, jf. bestemmelsen i § 9 h, stk. 4, som affattet ved § 1, nr. 1, i lov nr. 1604 af 22. december 2010, der blev ophævet ved lov nr. 418 af 12. maj 2012.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

7. Overførsel af sager fra Udlændingestyrelsen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration

7.1. Gældende ret

Det fremgår af udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., at der efter ansøgning gives opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Bestemmelsen finder alene anvendelse i sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. herved udlændingelovens § 9 a, stk. 2. En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., med henblik på beskæftigelse meddeles på de betingelser, som de internationale forpligtelser tilsiger.

Det er Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der træffer afgørelse i sager om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt.

I tilfælde, hvor Danmark ifølge internationale forpligtelser ligeledes er forpligtet til at meddele opholdstilladelse til medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., meddeles opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om ganske særlige grunde. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Det følger af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, at der, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, jf. herved udlændingelovens § 9 a. Det er Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der træffer afgørelse om opholdstilladelse til medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a.

7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at sager vedrørende medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., med henblik på beskæftigelse overføres fra Udlændingestyrelsen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Forslaget indebærer, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration fremadrettet vil få kompetencen til at behandle ansøgninger om opholdstilladelse fra medfølgende familiemedlemmer til udlændinge med opholdstilladelse

med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt.

Hermed vil behandlingen af sager om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., samt medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt., blive samlet hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det bemærkes, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration som nævnt allerede i dag behandler ansøgninger om opholdstilladelse fra medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 a.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har samlet set ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige.

De foreslåede bestemmelser om ændring af afslagskompetencen på visumområdet medfører, at der sker en bevillingsoverførsel fra § 14.31.01. Udlændingestyrelsen til § 06.11.01. Udenrigstjenesten på 2,0 mio. kr. i 2017 og 1,8 mio. kr. årligt i 2018 og frem. De økonomiske konsekvenser indarbejdes på forslag til tillægsbevillingsloven for 2017 og forslag til finansloven for 2018.

De foreslåede bestemmelser om overførsel af en række sagsområder fra Udlændinge- og Integrationsministeriets departement til hhv. Flygtningenævnet og Udlændingenævnet er isoleret set forbundet med merudgifter, idet nævnsbehandling af klagesager er administrativt mere omfattende og dermed behæftet med flere omkostninger end ordinære sagsbehandling. De afledte merudgifter håndteres inden for Udlændinge- og Integrationsministeriets samlede rammer.

Lovforslaget har i øvrigt ikke økonomiske eller administrative konsekvenser.

9. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

10. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil betyde, at visse ansøgninger samt klager vil skulle indgives til en anden myndighed end i dag. Endvidere vil det betyde, at klager over visse typer af afgørelser skal indgives inden en fastsat klagefrist.

11. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

12. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

13. Hørte myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 26. oktober 2016 til den 23. november 2016 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Amnesti Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Universiteter, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finansrådet, Flygtningenævnet, Fredsfonden, Folkehøjskolernes forening i Danmark, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, HK/ Danmark, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrerrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, LO, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, samtlige byretter, SOS mod Racisme, Sø- og Handelsretten, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, Ægteskab Uden Grænser og 3 F.

14. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	De foreslåede bestemmelser om overførsel af en række sagsområder til hhv. Flygtningenævnet og Udlændingenævnet vil have administrative konsekvenser, da nævnsbehandling af klagesager er mere omfattende end ordinær sagsbehandling.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget vil betyde, at visse ansøgninger samt klager vil skulle indgives til en anden myndighed end i dag. Endvidere vil det betyde, at klager over visse typer af afgørelser skal indgives inden en fastsat klagefrist.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 4 e, stk. 3, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af § 4 e, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 4 e, stk. 1, meddeles en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse efter udlændingelovens § 47, stk. 2, ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkødkens.

Det fremgår af pkt. 4.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 6 af 2. oktober 2013 om ændring af udlændingeloven (Folketingstidende 2013-2014, tillæg A, side 11), at bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler er afgrænset til visse mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i objektivt konstaterbare forhold, og hvor repræsentationerne derfor har mulighed for at give en fuldstændig begrundelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren har fremlagt falske dokumenter eller har undladt efter anmodning at indlevere nødvendig dokumentation.

Udlændingestyrelsen oplever ofte i forbindelse med klagesagsbehandlingen i sager, der som følge af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 2. pkt., anses for automatisk påklaget til Udlændingestyrelsen, at visumansøgeren eller ansøgerens referenceperson (værten) her i Danmark ikke er interesseret i at afvente udfaldet af klagesagsbehandlingen, herunder afvente en afgørelse, der opfylder de sædvanlige begrundelseskrav efter forvaltningsloven, hvis afgørelsen bliver stadfæstet.

Udlændingestyrelsen oplever således, at styrelsen under klagesagens behandling i forbindelse med henvendelser til værten i Danmark bliver mødt med overraskelse over, at klagesagen verserer. I nogle tilfælde oplyses herudover, at visumansøgeren efter afslaget fra repræsentationen ikke ønsker sagen klagebehandlet, eller at ansøgeren – i stedet for at afvente klagesagens udfald – har indgivet en ny visumansøgning ved en repræsentation i udlandet.

Endvidere oplyser en del visumansøgere i forbindelse med klagesagens behandling til repræsentationen, at repræsentationen ikke behøver at fremsende Udlændingestyrelsens afgørelse, når de bliver oplyst om, at denne foreligger. I andre tilfælde har repræsentationerne svært ved at etablere kontakt til visumansøgeren med henblik på at oplyse ansøgeren om, at klagesagsbehandlingen er afsluttet.

Det er således Udlændingestyrelsens opfattelse, at styrelsen i en del tilfælde behandler automatiske klager over afslag på visumansøgninger, som ansøgeren ingen reel interesse har i.

Dette er særligt tilfældet for så vidt angår afslag på visum, der i det væsentligste er baseret på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder på denne baggrund, at der er grundlag for at ændre reglerne om, hvilke visumafgørelser truffet af repræsentationerne der aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant skal påklages til Udlændingestyrelsen, således at mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, fremover aktivt skal påklages til Udlændingestyrelsen.

Afslag på visum i mindre komplicerede sager, hvor afgørelsen er begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, kan ikke antages at opfylde kravet om ”objektivt konstaterbare forhold”, hvorfor der er behov for at ændre udlændingelovens § 4 e, stk. 3.

Med den foreslåede ændring af § 4 e, stk. 3, foreslås det således, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1. Det forudsættes i den forbindelse, at udlændinge- og integrationsministeren udnytter bemyndigelsen til i visumbekendtgørelsens § 29 at præcisere, at også mindre komplicerede afgørelser efter bekendtgørelsens § 29, stk. 1, hvor afgørelsen er begrundet i oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, og som i det væsentligste er begrundet med, hvilken af de i bilag 2 til visumbekendtgørelsen anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, udfærdiges efter de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse for afgørelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Udlændingelovens § 9 h indeholder regler om gebyr for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring.

Udlændingelovens § 9 h, stk. 7, regulerer tilbagebetaling af indbetalte gebyrer i visse nærmere angivne tilfælde, hvor en ansøgning afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 7, at et gebyr skal tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1.

pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, at udlændinge- og integrationsministeren bl.a. kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Udlændingestyrelsen i henhold til udlændingeloven eller udlændingebekendtgørelsen skal indgives ved anvendelse af et ansøgningsskema eller en digital ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening), og regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den angivne måde.

Sådanne regler er fastsat ved bekendtgørelse nr. 276 af 20. marts 2015 om obligatorisk brug af ansøgningsskemaer eller digital selvbetjening ved indgivelse af ansøgning til Udlændingestyrelsen.

Reglerne indebærer bl.a., at et indbetalt gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring skal tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises, fordi den ikke er indgivet på det ansøgningsskema, som Udlændingestyrelsen har anvist.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 g, stk. 3, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3 (familiesammenføring), kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 9 h, stk. 7, hvorved § 9 g, stk. 3, foreslås indsat i § 9 h, stk. 7, skal et gebyr på tilsvarende måde tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises på grundlag af udlændingelovens § 9 g, stk. 3.

Det følger således af den foreslåede ændring, at et gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 skal tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises, fordi ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles, jf. udlændingelovens § 9 g, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., at der efter ansøgning gives opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Bestemmelsen finder alene anvendelse i sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser

om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. herved udlændingelovens § 9 a, stk. 2. En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., med henblik på beskæftigelse meddeles på de betingelser, som de internationale forpligtelser tilsiger.

Det er Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der træffer afgørelse i sager om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt. Styrelsens afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 1.

I tilfælde, hvor Danmark ifølge internationale forpligtelser ligeledes er forpligtet til at meddele opholdstilladelse til medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., meddeles opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om ganske særlige grunde. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Forslaget til ændring af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, indebærer, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil få kompetencen til at behandle ansøgninger om opholdstilladelse fra medfølgende familiemedlemmer til udlændinge med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt. Hermed vil behandlingen af sager om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., samt medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt., blive samlet hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser efter EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse og studieophold.

Afgørelse om, hvorvidt Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige, at udlændingen ikke skal betale gebyr, træffes af Udlændingestyrelsen i de tilfælde, der er nævnt i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15, og af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i de tilfælde, der er nævnt i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13.

Med forslaget om at indsætte en henvisning til § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13, i udlændingelovens § 46, stk. 2, præciseres det i hvilke tilfælde, at det er Styrelsen for International Re-

kruttering og Integration, der træffer afgørelse efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Til nr. 5

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt., kan en dansk diplomatisk eller konsular repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, påklages til Udlændingestyrelsen.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 2. pkt., anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, uanset § 46 a, stk. 7, 1. pkt., for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Der gælder i dag ingen klagefrist for de afgørelser, der er omfattet af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt., og som aktivt af udlændingen selv eller dennes repræsentant skal påklages til Udlændingestyrelsen.

Med den foreslåede § 46 a, stk. 8, foreslås det, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt.

Det forudsættes således i den forbindelse, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om indbringelse af afgørelser for Udlændingestyrelsen svarende til de regler om klagefrist, der som følge af lovforslagets § 1, nr. 11, om udvidelse af Udlændingenævnets kompetence, fremover vil gælde for indbringelse af afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter udlændingelovens §§ 4-4 c for Udlændingenævnet, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Efter udlændingelovens § 52 a, stk. 4, 1. pkt., beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 4, 2. pkt.

De gældende genbeskikkelsesregler indebærer, at et medlem af Udlændingenævnet, herunder formanden, kan være medlem af nævnet i højst 8 år.

Den foreslåede indsættelse af § 52 a, stk. 4, 3. pkt., indebærer, at Udlændingenævnets formand – som det eneste medlem af nævnet – fremadrettet vil have ret til genbeskikkelse for to perioder af hver 4 år og således vil kunne være medlem af Udlændingenævnet i højst 12 år.

Hvis Udlændingenævnets formand inden udløbet af den anden genbeskikkelsesperiode ønsker at fratræde som for-

mand, eller hvis betingelserne for formandens beskikkelse ikke længere er opfyldt, vil formanden skulle udtræde af nævnet, når vedkommende fratræder som formand, og vil således ikke kunne fortsætte som næstformand. Udlændingenævnets formandsskab vil i denne situation skulle vælge en ny formand, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1-12, angiver de sags typer, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e om opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovoprovinserne, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås i forslaget § 1, nr. 7, at ændre § 52 b, stk. 1, nr. 1, således at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 9 e overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Formålet hermed er i videst muligt omfang at friholde Udlændinge- og Integrationsministeriet fra at behandle konkrete sager.

Særligt for så vidt angår forslaget om at overføre sagerne til Udlændingenævnet bemærkes, at afgørelser efter § 9 e ikke beror på en asylretlig vurdering, og det skønnes således mest hensigtsmæssigt, at Udlændingenævnet og ikke Flygtningegenævnet behandler denne gruppe af sager. Ministeriet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingenævnet allerede i dag er klageinstans i forhold til en række forskellige afgørelser om opholdsgrundlag efter udlændingeloven.

Forslaget indebærer, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse, truffet i medfør af udlændingelovens § 9 e, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1-12, angiver de sags typer, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2, kan klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter ud-

lændingelovens § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne indbringes for Udlændingenævnet.

Udlændingestyrelsen træffer afgørelser om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, i første instans i sager om familiesammenføring med børn og ægtefæller/samlevende, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 1. Endvidere træffer Udlændingestyrelsen afgørelser om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, i første instans i sager om familiesammenføring til andre familiemedlemmer.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2, at klager over sådanne afgørelser kan indbringes for Udlændingenævnet.

Udlændingestyrelsen træffer også afgørelser om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, i første instans i sager om ret til opholdstilladelse på baggrund af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Tyrkiet og på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-34/09 (Zambrano).

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2, at klager over afslag på opholdstilladelse på baggrund af Associeringsaftalen eller Zambrandommen ikke kan indbringes for Udlændingenævnet, idet afslag meddelt efter EU-reglerne efter bestemmelsen ikke kan indbringes for nævnet.

Klager over sådanne afgørelser kan i stedet påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2, undtages klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, meddelt efter EU-reglerne fremover ikke fra Udlændingenævnets kompetence.

Det indebærer, at klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om ret til opholdstilladelse på baggrund af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Tyrkiet og på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-34/09 (Zambrano) overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., jf. stk. 1, nr. 2, at indgivelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen på baggrund af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er betinget af betaling af et gebyr på 750 kr. senest samtidig med indgivelsen af klagen, medmindre andet følger af EU-reglerne.

Endvidere følger det af udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 3. pkt., jf. 2. pkt., jf. stk. 1, nr. 2, at indgivelse af en ansøgning om genoptagelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er betinget af betaling af et gebyr på 750 kr. senest samtidig

med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse, medmindre andet følger af EU-reglerne.

Kravet om betaling af gebyr ved indgivelse af en klage eller anmodning om genoptagelse af en klage, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., vil fortsat skulle fraviges i sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på grundlag af Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet og i sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på baggrund af EU-Domstolens dom i Zambrano-sagen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 og 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1-12, angiver de sagstyper, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter § 9 e om opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovoprovincen, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

En opholdstilladelse efter § 9 e vil så længe opholdstilladelsen er meddelt tidsbegrænset løbende kunne inddrages eller nægtes forlænget, hvis grundlaget for tilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter den foreslåede bestemmelse i forslaget § 1, nr. 9, overføres kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Forslaget skal ses på baggrund af, at det i § 1, nr. 7, foreslås at overføre kompetencen til at behandle klagesager over afgørelse om opholdstilladelse efter § 9 e til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1-12, angiver de sagstyper, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 6, at klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c kan indbringes for Udlændingenævnet.

§ 52 b, stk. 1, nr. 6, vedrører påklage af Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning.

Det følger af udlændingelovens § 25 c, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde kan udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, 1. pkt.

Udvisning efter udlændingelovens § 25 c sker således ved dom.

Det er således en fejl, at § 25 c er indeholdt i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 6, da bestemmelsen vedrører påklage af afgørelser om administrativ udvisning.

Det foreslås derfor, at henvisningen til udlændingelovens § 25 c udgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 6.

Til nr. 11

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1-12, angiver de sags typer, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.

Afgørelser i visumsager træffes af danske eller udenlandske repræsentationer i udlandet, som er bemyndiget hertil i medfør af udlændingelovens § 47, stk. 2, eller af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Det er forudsat i forarbejderne til udlændingeloven, at de danske repræsentationer skal have kompetence til at træffe afgørelse – herunder meddele afslag – i visumsager, der kan oplyses tilstrækkeligt på stedet.

Efter bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsens) § 28, stk. 1, træffes afgørelse i visumsager således af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation, der efter udlændingelovens § 47, stk. 2, er bemyndiget hertil efter aftale mellem udlændinge- og integrationsministeren og udenrigsministeren, jf. dog visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-6 og §§ 21 og 22.

Efter visumbekendtgørelsen træffer Udlændingestyrelsen således afgørelse i første instans i en række tilfælde reguleret af bekendtgørelsens § 21, § 22 og § 28, stk. 2-6.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan afgørelser på visumområdet, som Udlændingestyrelsen træffer, jf. visumbekendtgørelsens § 28, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås at indsætte et nyt nummer *11* i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, hvorefter afgørelser vedrørende visum, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans, fremover skal påklages til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-11, og 15-16. Disse gebyrer vedrører betaling af gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring og for at indgive ansøgning om opholdstilladelse som religiøs forkynder mv. efter udlændingelovens § 9 f, for at indgive ansøgning om forlængelse af sådanne opholdstilladelser samt for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser om betaling af gebyr kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås at indsætte et nyt nummer *12* i udlændingelovens § 52 b, stk. 1.

Forslaget til § 52 b, stk. 1, nr. 12, indebærer, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen træffer afgørelse om fastsættelse af navn, fødselsdato, fødselsland og statsborgerskabsforhold vedrørende udlændinge, som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort.

Den endelige fastlæggelse af udlændingens personoplysninger foretages af den udlændingemyndighed, der behandler udlændingens ansøgning.

Udlændingestyrelsens afgørelser om identitetsfastlæggelse kan efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, i dag påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås at indsætte et nyt nummer *13* i udlændingelovens § 52 b, stk. 1.

Forslaget til § 52 b, stk. 1, nr. 13, indebærer, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om fastsættelse af en udlændings fødselsland, fødselsdato, navn og statsborgerskabsforhold overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Udlændingestyrelsens afgørelser vil dog ikke kunne påklages til Udlændingenævnet, hvis udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behand-

ling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Sådanne sager foreslås i stedet overført til Flygtningenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Med ændringen sikres det, at sager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager, som allerede i dag behandles af Udlændingenævnet, samles hos en myndighed.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt et afslag på ændring af sin identitet for Udlændingenævnet og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Udlændingestyrelsen kan meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark. En udlænding, der ikke har et gyldigt opholdskort eller visum, har brug for en tilbagerejsetilladelse, hvis udlændingen – efter udrejse af Danmark – ønsker at rejse tilbage til Danmark.

Endvidere kan Udlændingestyrelsen udstede laissez-passers. Laissez-passers er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Det kan f.eks. være i situationer, hvor en udlænding akut skal besøge udlandet eller hjemlandet på grund af kritisk sygdom eller dødsfald i nærmeste familie.

Efter de gældende regler behandles klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om tilbagerejsetilladelser og laissez-passers af Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Forslaget til § 52 b, stk. 1, nr. 13, indebærer endvidere, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om tilbagerejsetilladelse og laissez-passers overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Udlændingestyrelsens afgørelser vil dog ikke kunne påklages til Udlændingenævnet, hvis udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Sådanne sager foreslås i stedet overført til Flygtningenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Med ændringen sikres det, at sager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager, som allerede i dag behandles af Udlændingenævnet, samles hos en myndighed.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt en sag om tilbagerejsetilladelse eller laissez-passers for Udlændingenævnet og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 og 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter bestemmelserne i § 42 a, stk. 10 og 11, henhører det under Udlændingestyrelsen at træffe afgørelse om, at en udlænding ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted med vederlagsfri bespisningsordning, eller at en udlænding alene får udbetalt en grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden vederlagsfri bespisningsordning, hvis udlændingen ikke opfylder en række nærmere angivne forpligtelser. Det drejer sig f.eks. om tilfælde, hvor en udlænding uden rimelig grund udebliver fra en afhøring hos Udlændingestyrelsen eller politiet, jf. § 42 a, stk. 10, nr. 1, eller hvor udlændingen ikke medvirker til udrejsen, § 42 a, stk. 11, nr. 2.

Bestemmelserne i § 42 a, stk. 10 og 11, omhandler anvendelse af motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, behandler Udlændinge- og Integrationsministeriet klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser, truffet i medfør af § 42 a, stk. 10 og 11.

Det foreslås at indsætte et nyt nummer 14 i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, hvorefter kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger vedrørende økonomiske ydelser truffet i medfør af § 42 a, stk. 10 og 11, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 1-7, angiver de sagstyper, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det foreslås at indsætte to nye numre 8 og 9 i udlændingelovens § 52 b, stk. 2.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration behandler ansøgninger om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13. Disse gebyrer vedrører betaling af gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier, som au pair-person, som praktikant, som medfølgende familie til en studerende eller en praktikant, for at indgive ansøgning om forlængelse af sådanne opholdstilladelser og for at indgive ansøgning om et jobsøgningsophold ved uforskyldt ledighed. Det fremgår af § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest sam-

tidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale gebyret.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om betaling af gebyr, kan ikke påklages.

Det foreslås, at indsætte et nyt nummer 8 i udlændingelovens § 52 b, stk. 2.

Den foreslåede ændring indebærer, at der fremadrettet vil være klageadgang til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelser i sager om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forslaget til § 52 b, stk. 2, nr. 9, indebærer, at der etableres en klageadgang til Udlændingenævnet for afgørelser om fastsættelse af navn, fødselsdato, fødselsland og statsborgerskabsforhold truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Med forslaget om at etablere klageadgang for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse sikres det, at både Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser kan påklages til anden administrativ myndighed.

Det foreslås endvidere, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse ikke kan behandles af Udlændingenævnet i tilfælde, hvor udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Sådanne sager foreslås i stedet overført til Flygtningenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt et afslag på ændring af sin identitet for Udlændingenævnet og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan meddele tilbagejasetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark. En udlænding, der ikke har et gyldigt opholdskort eller visum, har brug for en tilbagejasetilladelse, hvis udlændingen – efter udrejse af Danmark – ønsker at rejse tilbage til Danmark.

Endvidere kan Styrelsen for International Rekruttering og Integration udstede laissez-passes. Laissez-passes er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse

ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Det kan f.eks. være i situationer, hvor en udlænding akut skal besøge udlandet eller hjemlandet på grund af kritisk sygdom eller dødsfald i nærmeste familie.

Efter de gældende regler kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om tilbagejasetilladelser og laissez-passes ikke påklages.

Forslaget indebærer endvidere, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om tilbagejasetilladelse og laissez-passes vil kunne påklages til Udlændingenævnet. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om tilbagejasetilladelse og laissez-passes vil dog ikke kunne påklages til Udlændingenævnet, hvis udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse. Sådanne sager foreslås i stedet overført til Flygtningenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Hvis en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, har indbragt en sag om tilbagejasetilladelse eller laissez-passes for Udlændingenævnet og ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse, vil klagesagen skulle overføres fra Udlændingenævnet til Flygtningenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 og 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Bortfald af opholdstilladelse sker ex lege (automatisk), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet efter bestemmelsen, jf. § 17, stk. 3.

Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse meddelt tidsubegrænset efter § 9 e først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17 a, stk. 1, nr. 5. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til bestemmelsen, jf. § 17 a, stk. 6.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på dispensation for bortfald af en opholdstilladelse efter § 9 e (opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovoprovinsen) påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. I forbindelse med en ansøgning om dispensation for bortfald af opholdstilladelse tages der stilling til, hvorvidt opholdstilladelsen kan konstateres for bortfaldet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 13, overføres kompetencen fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet til at behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e er bortfaldet, og Udlændingestyrelsens afslag på dispensation for bortfald af en opholdstilladelse efter § 9 e.

Forslaget skal ses på baggrund af, at det i § 1, nr. 7 foreslås at overføre kompetencen til at behandle klagesager over afgørelse om opholdstilladelse efter § 9 e til Udlændingenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14, 15 og 18

Efter udlændingelovens § 53, stk. 6, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-12.

Efter udlændingelovens § 56, stk. 1, henviser Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-12.

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, 1. pkt., behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-12, på skriftligt grundlag.

Udlændingelovens § 53, stk. 8-12 angiver visse sagstyper, som behandles af formanden eller en næstformand alene.

De foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 53, stk. 8 og 9, indebærer, at behandling af klager om afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede mindreårige udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, og afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagejættilladelser og laissez-passes, der med lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, som altovervejende hovedregel træffes af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, man at sagerne i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 53, stk. 6, og § 56 stk. 1 og 3, 1. pkt., indebærer, at henvisningerne til de sagstyper, som behandles af formanden eller en næstfor-

mand alene og på skriftligt grundlag, konsekvensrettes som følge af ændringen i lovforslagets § 1, nr. 15.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har med forslaget lagt vægt på, at en række andre asylrelaterede afgørelse allerede i dag træffes af formanden eller næstformanden alene.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Udlændingelovens § 53 a, stk. 1, angiver hvilke klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet, der kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. dog § 53 b, stk. 1.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder den overordnede kompetencefordeling på asylområdet, hvorefter Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt ikke træffer afgørelser i konkrete asylsager, hensigtsmæssig.

Udlændinge- og Integrationsministeriet behandler i dag en række klagesager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager, som Flygtningenævnet behandler.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt at overføre disse klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, der i dag behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7, foreslås sager om opholdstilladelse til uledsagede mindreårige udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet.

Med overførslen af sager om opholdstilladelse til uledsagede mindreårige udlændinge under 18 år indebærer lovforslaget desuden, at behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om, hvorvidt den mindreårige udlændinge under 18 år anses for at være uledsaget, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8, foreslås afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagejættilladelser og laissez-passes vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Udlændingelovens § 53 a, stk. 1, angiver hvilke klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet, der kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. dog § 53 b, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt., har påklage af en afgørelse som nævnt i § 53 a, stk. 1, opsættende virkning.

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt., angives det, at en klage over afslag på en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, eller over en afgørelse om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelser og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, der indbringes for Flygtningenævnet, ikke har opsættende virkning.

Det bemærkes dog vedrørende afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, at det følger af udlændingelovens § 33, stk. 13, der ikke foreslås ændret, at et sådant afslag, der påklages inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, giver udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Til § 2

Det foreslås i § 2, at loven træder i kraft den 1. marts 2017.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, betyder, at de nye regler om fradrag af et beløb ved tilbagebetaling af et gebyr i forbindelse med afvisning af en ansøgning om familiesammenføring på grundlag af manglende vedlæggelse af dokumenter mv., jf. lovforslagets § 1, nr. 2, ikke finder anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovens ikrafttræden.

For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse. Det betyder, at der for ansøgninger indgivet inden lovens ikrafttræden ikke kan fradrages et beløb på 750 kr. (2011-niveau) ved tilbagebetaling af et gebyr i forbindelse med afvisning af ansøgningen under henvisning til udlændingelovens § 9 g, stk. 3.

Reglerne finder således anvendelse for ansøgninger, der indgives fra og med lovens ikrafttræden.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, medfører, at klager over de afgørelser, der efter udlændingelovens §§ 52 b, stk. 1, nr. 1-3 og 11-14, og 52 b, stk. 3, kan indbringes for Udlændingenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 7-9, 11 og 13, som

er indgivet til Udlændinge- og Integrationsministeriet, og som fortsat er verserende ved lovens ikrafttræden, vil blive færdigbehandlet af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse i en sag, der efter den foreslåede bestemmelse skal færdigbehandles i ministeriet, vil sagen blive omfattet af den ændrede kompetencefordeling. Således vil eksempelvis en anmodning om genoptagelse af sagen skulle indgives til Udlændingenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, medfører endvidere, at klager over de afgørelser, der efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7-8, kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, som er indgivet til Udlændinge- og Integrationsministeriet, og som fortsat er verserende ved lovens ikrafttræden, vil blive færdigbehandlet af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse i en sag, der efter den foreslåede bestemmelse skal færdigbehandles i ministeriet, vil sagen blive omfattet af den ændrede kompetencefordeling. Således vil eksempelvis en anmodning om genoptagelse af sagen skulle indgives til Flygtningenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 3, indebærer, at ansøgninger efter § 9 m, stk. 1, 1. pkt., vedrørende medfølgende familie til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 3, der er indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fortsat er verserende ved lovens ikrafttræden, vil blive færdigbehandlet af Udlændingestyrelsen.

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse i en sag, der efter den foreslåede bestemmelse skal færdigbehandles i Udlændingestyrelsen, vil sagen blive omfattet af den ændrede kompetencefordeling. Således vil eksempelvis en anmodning om genoptagelse af sagen skulle indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i stedet for til Udlændingestyrelsen.

Til § 4

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som senest ændret ved lov nr. 1561 af 13. december 2016, foretages følgende ændringer:

§ 4 e. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1.

1. I § 4 e, stk. 3, udgår »nærmere«.

§ 9 h. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

2. I § 9 h, stk. 7, ændres »§ 9 g, stk. 4,« til: »§ 9 g, stk. 3 og 4,«.

Stk. 8-14. ---

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, eller stk. 10.

Stk. 2-4. ---

3. I § 9 m, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-12, eller stk. 10« til: »§ 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 10, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt.«.

§ 46. ---

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3-6. ---

4. I § 46, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 9 a,«: »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13,«.

§ 46 a. ---

Stk. 2-7. ---

5. I § 46 a indsættes som stykke 8:

§ 52 a. ---*Stk. 2-3.* ---

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5-10. ---

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f.

2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.

3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.

4)-5) ---

6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.

7)-10) ---

11)-12) ---

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet:

1)-7) ---

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse

»*Stk. 8.* Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.«.

6. I § 52 a, stk. 4, indsættes efter 2. pkt.:

»Udlændingenævnets formand har udover retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år.«

7. I § 52 b, stk. 1, nr. 1, ændres »§§ 9, 9 d og 9 f« til: » §§ 9, 9 d, 9 e og 9 f«.

8. I § 52 b, stk. 1, nr. 2, udgår », med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne«.

9. I § 52 b, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f« til: »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e og § 9 f«.

10. I § 52 b, stk. 1, nr. 6, ændres »§§ 25 a-25 c« til: »§§ 25 a og 25 b«.

11. I § 52 b, stk. 1, indsættes efter nr. 10 som nye numre:

»11) Afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter §§ 4-4 c, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans.

12) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15.

13) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passes medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

14) Afgørelser efter § 42 a, stk. 10 og 11.«

Nr. 11-12 bliver herefter nr. 15-16.

12. I § 52 b, stk. 2, indsættes som nr. 8 og 9:

»8) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13.

9) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passes medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.«

13. I § 52 b, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse med-

meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

§ 53. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-12.

Stk. 7. ---

Stk. 8-14. ---

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1)-6) ---

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvis-

delt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1« til: »§ 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, eller § 9 e«.

14. I § 53, stk. 6, ændres »jf. dog stk. 8-12« til: »jf. dog stk. 8-14«.

15. I § 53 indsættes efter *stk. 7* som nye stykker:

»*Stk. 8.* Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager vedrørende identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt., kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Stk. 8-14 bliver herefter stk. 10-16.

16. I § 53 a, stk. 1, indsættes som nr. 7 og 8:

»7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.

8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.«

17. I § 53 a, stk. 2, 4. pkt., ændres »stk. 1« til: »stk. 1, nr. 1-6,«.

ning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Stk. 3-4. ---

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-12.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 6 eller 8-12, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4-9. ---

18. I § 56, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., ændres »8-12« til: »8-14«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. marts 2017.

§ 3

Stk. 1. § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives før lovens ikrafttrædelse. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 2. § 1, nr. 7-9, 11, 13 og 16, finder ikke anvendelse for klager, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.